

Friendship Sports Centre Deel 4: Myron Gebbink begrijpt zijn pupillen

‘Dat ik anders was, maakte me onzeker’

In het Friendship Sports Centre in Noord zijn dagelijks honderden mensen met een beperking actief. Wie zijn die sporters, trainers en begeleiders en wat is hun verhaal? *Het Parool* kijkt rond op een bijzondere plek in de stad. Deel 4: sporter en trainer Myron Gebbink.

Laura Obdeijn
AMSTERDAM

Bijna elke dag is Myron Gebbink (25) in het Friendship Sports Centre te vinden. Als hij niet als trainer of als speler op het voetbalveld is, dan wel als begeleider in de fitnessruimte. “Als ik een spijkerbroek aanheb, in plaats van mijn trainingsbroek, dan is het echt even wennen.”

Gebink werd twee maanden te vroeg geboren met een dubbelzijdige hersenbeschadiging die zijn (fijne) motoriek heeft aangetast. Je ziet het als hij loopt, als hij een overhemd dichtknoopt, een sinaasappel schilt en ook op het veld. “Toen ik een jaar of zeven was en bij een gewone club op een heel veld ging spelen, merkte ik dat ik bijvoorbeeld door een duw sneller omviel en dat ik langzamer draaide dan mijn teamgenoten. Ik merkte dat ik anders was, en dat maakte me onzeker.”

Dat veranderde toen hij bij Only Friends ging voetballen. “Je hebt allemaal wel iets, waardoor je je automatisch met elkaar verbonden voelt.”

En het bleef niet bij een balletje trappen op

‘Er zijn kinderen met down of autisme. Andere kennen geen onderscheid tussen rechts en links’

zaterdag. Hij kijkt naar het ingelijste oranje T-shirt met nummer 4 erop, dat nu in het sportcentrum hangt. Tot twee jaar geleden maakte hij deel uit van het paralympisch voetbalteam. Hij trainde twee keer per dag, kwam uit op een Europees en Wereldkampioenschap, speelde achttien interlands en wil nog altijd de beste zijn.

De weinige momenten dat zijn handicap – “zeg maar handicap, want ik voel me niet echt beperkt” – hem nog in de weg zit, zijn dan ook op het veld. “Als de bal over me heen gaat, dan ben ik in mijn hoofd al gedraaid, maar mijn benen moeten de actie nog maken. Dat kan frustrerend zijn en soms vraag ik me af waar ik zou spelen als ik dat niet had.”

Knokken

Only Friends heeft hem zijn toekomst gegeven, zegt hij. Hij maakte zijn sportopleiding af aan het Centraal Instituut Opleiding Sportleiders (Cios) en ging na zijn topsportcarrière als trainer en coach fulltime aan de slag op het Friendship Sports Centre, net als zijn vader, zijn moeder en zijn vriendin, die er de streetdancelessen geeft. “Als ik hier binnenloop, geeft het me een boost. Iedereen kent elkaar, en ik voel me verantwoordelijk voor de kinderen.”

Van elk kind weet hij waarop hij moet letten. “Als je hier training kunt geven, kun je dat overal. Er zijn kinderen met down, autisme, spasmen en weer andere kunnen geen onderscheid maken tussen rechts en links. Je leert hier met verschrikkelijk veel dingen rekening houden.”

Dat hij weet hoe het is om met een handicap te leven, helpt ook, denkt hij. “Ik kan me in ze verplaatsen als ze het moeilijk hebben en probeer op dat soort momenten het positieve te benadrukken, maar eigenlijk zit het knokken er bij de meesten, net als bij mij, al ingebakken.”

→ Myron Gebbink is de zoon van Dennis Gebbink, de initiatiefnemer van het sportcentrum. Hij voetbalt en is trainer.
FOTO MARC DRIESSEN